

POSTANOWIENIE

Dnia 22 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka (przewodniczący)

SSN Marian Kocon

SSN Agnieszka Piotrowska (sprawozdawca)

w sprawie ze skargi W. P.

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem

Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 24 lutego 2016 r., sygn. akt I ACa (...)

w sprawie z powództwa W. P.

przeciwko D. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 22 listopada 2017 r.,

zażalenia powoda

na postanowienie Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 10 maja 2017 r., sygn. akt I ACa (...),

1) oddała zażalenie,

2) przyznaje ze środków Skarbu Państwa (Sądu Apelacyjnego w (...)) na rzecz radcy prawnego E. J. kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł powiększoną o należny podatek od towarów i usług tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej skarżącemu z urzędu w postępowaniu zażaleniowym,

3) zasądza od W. P. na rzecz strony pozwanej kwotę 1000 zł (tysiąc) tytułem częściowego zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.

UZASADNIENIE

W. P. wniósł skargę o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 24 lutego 2016 r. (I ACa (...)) oddalającym apelację powoda W. P. od wyroku Sądu Okręgowego w O. z dnia 16 września 2015 r. (V GC (...)), oddalającego jego powództwo skierowane przeciwko D. sp. z o.o. w W. o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego. Skarżący oparł skargę na podstawie wskazanej w art. 401 pkt 1 k.p.c., to jest na twierdzeniu, że w sprawie objętej skargą (V GC (...)) orzekła SSO w O. M. H., natomiast w innej sprawie z powództwa W. P. od jej rozpoznania zostali wyłączeni w 2017 r. wszyscy sędziowie tego sądu. Skarżący powołał się także na podstawę wznowienia z art. 403 § 2 k.p.c., podnosząc, że załączone do skargi pismo procesowe, stanowiące odpowiedź pełnomocnika D. sp. z o.o. w W. z dnia 10 kwietnia 2017 r. na zażalenie powoda na rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego zawarte w wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 24 lutego 2016 r. (I ACa (...)), jest nowym dowodem wskazującym na to, że pełnomocnik strony przeciwnej wprowadziła wymiar sprawiedliwości w błąd, a nadto doprowadziła do sytuacji, w której egzekucja przeciwko powodowi toczyła się z udziałem pozwanej Spółki z o.o., choć ta nie wykazała, aby była następcą prawnym wierzyciela (art. 788 § 1 k.p.c.).

Postanowieniem z dnia 10 maja 2017 r. Sąd Apelacyjny w (...) odrzucił skargę jako nieopartą na ustawowych podstawach wznowienia (art. 410 § 1 k.p.c.). W zażaleniu skarżący, zarzucając naruszenie art. 410 § 1 k.p.c., art. 401 pkt 1 k.p.c., art. 403 § 2 k.p.c., art. 321 § 1 w zw. z art. 361 w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 398²¹ w zw. z art. 414 zd.2 k.p.c., wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 410 § 1 k.p.c., sąd odrzuca skargę wniesioną po upływie przepisane terminu, niedopuszczalną lub nieopartą na ustawowej podstawie;

postanowienie w tym przedmiocie może być wydane na posiedzeniu niejawnym. W orzecznictwie Sądu Najwyższego dominuje pogląd, że skarga o wznowienie nie jest oparta na ustawowej podstawie nie tylko wtedy, gdy przytoczona przez skarżącego podstawa nie odpowiada jednej z przewidzianych w kodeksie przyczyn uzasadniających żądanie wznowienia (art. 401, 401¹ lub 403 k.p.c.), ale także wtedy, gdy z treści skargi i jej uzasadnienia wynika niewątpliwie, że w rzeczywistości nie wystąpiła (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2006 r., I PZ 33/05, OSNP 2007, nr 3-4, poz. 48, z dnia 25 października 2006 r., III CZ 65/06, nie publ., z dnia 27 października 2006 r., I CZ 43/06, nie publ., z dnia 14 grudnia 2006 r., I CZ 103/06, nie publ., z dnia 24 stycznia 2007 r., III CZ 1/07, nie publ., z dnia 30 maja 2007 r., IV CZ 22/07, nie publ., z dnia 21 września 2007 r., V CZ 88/07, nie publ., z dnia 9 maja 2008 r., II PZ 65/07, OSNP 2009, nr 17-18, poz. 233, z dnia 13 lutego 2009 r., II CZ 97/08, nie publ., z dnia 14 maja 2009 r., I CZ 20/09, nie publ., z dnia 8 października 2009 r., II CZ 51/09, nie publ., z dnia 6 listopada 2009 r., I CZ 57/09, nie publ., z dnia 22 kwietnia 2010 r., II CZ 27/10, nie publ., z dnia 17 czerwca 2010 r., III CZ 18/10, nie publ., z dnia 5 listopada 2010 r., I CZ 107/10, nie publ., z dnia 14 kwietnia 2011 r., II UZ 10/11, nie publ., z dnia 18 kwietnia 2011 r., III UZ 6/11, nie publ., z dnia 25 maja 2012 r., I CZ 35/12, nie publ., z dnia 10 października 2012 r., I CZ 104/12, nie publ., z dnia 29 listopada 2012 r., II CZ 132/12, nie publ. i z dnia 28 lutego 2014 r., IV CZ 126/13, nie publ.).

Z uzasadnienia skargi W. P. jednoznacznie wynika brak ustawowych podstaw wznowienia postępowania. Art. 401 pkt 1 k.p.c. dotyczy sytuacji, w której w sprawie prawomocnie zakończonej orzekał sędzia wyłączony z mocy ustawy, a do tej kategorii osób z całą pewnością nie zalicza się sędzia M. H., skoro nawet skarżący nie wskazał okoliczności za tym przemawiających. Nie ma znaczenia, że w innej sprawie zainicjowanej przez skarżącego, zostali wyłączeni od jej rozpoznania na podstawie art.49 k.p.c. wszyscy sędziowie Sądu Okręgowego w O.

Nie zachodzi także druga wskazana w skardze podstawa wznowienia oparta na twierdzeniu o wykryciu przez skarżącego nowego dowodu w postaci odpowiedzi pełnomocnika D. sp. z o.o. w W. z dnia 10 kwietnia 2017 r. na zażalenie powoda na rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego zawarte w wyroku Sądu

Apelacyjnego w (...) z dnia 24 lutego 2016 r. (I ACa (...)). Skarżący nie wykazał, aby pismo to dotyczyło takich istniejących podczas poprzedniego postępowania i nie ujawnionych wówczas faktów, których znajomość przez Sąd orzekający mogłaby doprowadzić do innego rozstrzygnięcia, w szczególności dlatego, że poczynione w poprzedniej sprawie ustalenia okazałyby się wadliwe lub niepełne (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 kwietnia 1973 r., II CR 104/73, OSNCP 1974, nr 2, poz. 29). Pismo to zostało sporządzone po wydaniu prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 24 lutego 2016 r. (I ACa (...)) oddalającego apelację powoda i zawiera procesowe stanowisko pozwanego dotyczące zażalenia powoda złożonego na podstawie art. 394² § 1 k.p.c. na rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego zawarte w tym wyroku.

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w sentencji (art. 394¹ § 3 w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c.). Orzeczenie o kosztach postępowania zażaleniowego na rzecz przeciwnika skargi znajduje oparcie w art. 102 k.p.c. z uwagi na stan majątkowy skarżącego.

jw

r.g.